

Byaluren

Vikens Kultur- och Byaförening

Medlemstidning nr 11 1999

Sophiamöllan kring 1910 - sid 15

Vikens Kultur- och Byaförening

Box 108, 260 40 VIKEN, Postgiro 68 79 01 - 9

Britt Thulin, ordförande	Björkvägen 8	tel 23 81 92
Harald Engström, v ordf.	Askvägen 5	tel 23 69 96
Stig Ewaldson, sekr.	Ekstubbevägen 13	tel 23 63 52
Ute Jitén, kassör	Täppevägen 39	tel 23 72 73

Stiftelser:

Paul Jönskagården: Märta Braun, ordförande	tel 23 61 21
Sjöfartsmuséet: Brita Malmberg, ordförande	tel 23 77 66
Sophiamöllan: Bengt Brenå, ordförande	tel 23 73 54

Stöd Vikens Kultur- och Byaförening genom medlemskap: 100 kr per år och familj insättes på föreningens postgiro 68 79 01-9

Den nya redaktionen samlad i ansvarige utgivarens trädgård för att diskutera innehållet i *Byaluren* nr 11. Från vänster föreningens förste kvinnliga ordförande Britt Thulin, i mitten Stig Ewaldson (som redan medverkat i nr 6: "Vikenbarnen -styggare än andra människor") och Sven Lundberg.

Byaluren: Bovetevägen 14 260 40 VIKEN Tel 042-23 81 91
Redaktion: Stig Ewaldson, Sven Lundberg (ansv. utg.) och Britt Thulin
Tryckeri: Ljungbergs Tryckeri AB Box 100 264 22 KLIPPAN

Segelfartygens kulturhistoria del 4 (sista delen)

Författare Claes-Erik Olsson (1917 -1998)

I Vikens hamn samlades vintertid skeppare, lotsar och sjömän - dessa salta sjöveteraner som med sjöskumspipan eller den av ZIG-ZAG-papper för hand rullade cigarett i mungipan sakta bolmade lätta rökmoln från sin Tiger-Brand, Capstan eller Dobbelmans shag, hade i yngre dar seglat för om masten på svenska eller större utländska råseglare och därvid fått genomgå en hård men lärorik skola. Dessa garvade sjöfarare som trampat däcket och äntrat riggen på segelfartyg i fraktfart i såväl onker-barques på Östersjön och Nordsjön som i djupvattensskutor som lastat divi-divi i Västindien, hudar i Sydamerika och te i Kina, och som fått känna på stiltjebältenas brännande sol såväl som Sydatlantens våldsamma stormar, utgjorde som sjömanskår en heder och prydnad för samhället.

I min ungdom på 20- och 30-talen var jag ofta intresserad lyssnare till deras samtal nere i hamnen i Viken. När man hörde deras berättelser, fick man associationer av vattnets brusande mot bogen och rärnas knarrande i riggen. De var i regel lågmälda, fäordiga och anspråklösa och inte de stora ordens och yviga åthävnarnas män.

Så låg segelskutorna överksammas i hamnen hela vintern ända fram till mars - april, då det blev tid att rigga på nytt. Då blev det åter liv och folk på mönstrades. Barlast i form av sjösand eller gråsten togs ombord från hästskjutsar. Proviant, vatten och andra förnödenheter togs ombord. Kanske behövde någon skuta gå till varvs. Nödvändiga reparationer företogs som att däck och bordläggning skulle drivas - drevklubbarnas entoniga smatter hördes då på långt håll. Det luktade bäck och tjära i hela hamnen. Fartyg som var för stora att tas upp på slipen (färdigbyggd på 20-talet) kölhalades. De vindades med stora, treskurna block och gångspel på kajen så långt på sidan, att vattnet stod över skarndäcket och en bit in mot luckarmarna. Rånockarna kom då så nära marken att man kunde vidröra dem. Det minns jag särskilt för tremastade skonaren Diana från Viken som kölhalades i april 1929 - en av de sista som företogs i Viken.

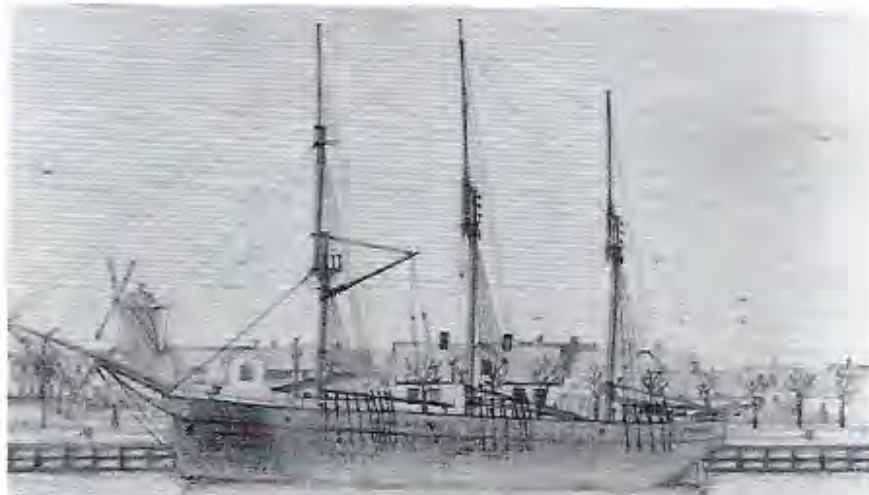
Viken var i sekler känt för sina fartygsbyggen. Sjösättningen 1919 av skonaren Albert var slutet på skeppsbyggnadsepoken. Sin betydelse som nybyggare av fartyg fick Viken förvandlad till att bli en sista destina-

Stig Kalhke - donator

tionsort. Hit inköptes utrangerade fartyg för att möta sitt slutliga öde: avrustning, upphuggning eller nedskrotning. Det var råseglare, slätskonare, ångfartyg, fisketrålare och passagerarfartyg i skärgårds- trafik. Det var överlotsen Christopher Edson och blockmakare Kallentin Svensson som köpte fartygen för att hugga upp och skrota dem.

Som pojke blev jag särskilt glad då jag fick följa med ombord på lotsbåten ut till barkskeppet Ceres som under bogsering ankom Viken 1931 för upphuggning. Skeppet hade tillhört Kunglig Grönlands Handel i Köpenhamn. Hon hade seglat på Grönland och var därför förstärkt med jämband i fören.

Förr var det brukligt att ange årtalet då masten isattes genom att något årspräglat mynt placerades i mastspåret. Jag kommer ihåg att några tillplattade danska mynt tillvaratogs då stormasten på ALMA lyftes med Vikens handdrivna hamnkran. Fartyget var byggt 1873 i Marstal. (*Alma* har författaren tecknat nedan med kommentarer).

Skonertskeppet Alma (ovan) ankom Viken 1930 för upphuggning. Skeppet var kasserat p g a strandning vid Öland. Claes-Erik berättar: "Då bram- och röjelstängen skulle nedtagas, fastsurrades en lina om den, som folk på kajen drog i, varvid stängen bröts av och föll ned på kajen. Ett vinande ljud för genom luften. Det var masttoppens kula som föll av och hamnade i ingenjör Lambergers trädgård på baksidan av huset. Som tur var träffades ingen människa." (Lamberg bodde i husraden bakom hamnplans grönyta. Reds anm.)

Under andra världskriget sändes många barn från ett Finland i krig till ett Sverige i fred. Stig Kalhke från Helsingfors hamnade i Viken. Stig fick några trygga uppväxtår i ett vikenhem, nämligen hos John Pålsson som då bodde i funkisvillan på Strandlyckevägen. John samlade på olika föremål särskilt med sjöanknytning. Föremålen hamnade hos Stig som i sin tur donerat bl a vackra namnbrädor på olika segelfartyg till Vikens sjöfartsmuseum. Dessa mycket vackert ut- sirade namnbrädor finns nu i trappen upp till muséets andra våning.

Stig Kalhke i museitrappen med skeppsnamnbrädor

Stig Kalhke har hållit kontakt med Viken även efter återvändandet till Finland. I somras var det dags med ett besök hos Bengt Tellström. Då ingick också en inspektion av sjöfartsmuséet och en gåva i form av ett

Stig Kalhke överräcker gåvan till Brita Malmberg. Med på bild är även Bengt Tellström t v, Majken Malmsten och Evert Rexmar.

skepp i en glaskupa till ordföranden Brita Malmberg som svarade med att bjuda på goda kakor till kaffe i sin trädgård.

Valborgsmässoafton

Vårvindar friska påverkade programmet för årets valborgsfirande så tillvida att tal och sånger till våren flyttades från vindpinade bryggan på Eriksborg i lä till Galejans trädäck. En talrik publik var trots ändringen och trots den av säkerhetsskäl uteblivna brasan med på noterna både vad gäller sång och tal. Det senare stod vår från kyrkan välkända Marie Rehnstam för (bilden). Bl a pångterade Marie att vi bör ha god ögonkontakt för att underlätta samvaron.

Strandrensning

I maj deltog ett dussin frivilliga i strandrensning mellan sydligaste badhytten fram till golfbanan. Mycket skräp kommer från havet och förbiseglade fartyg (Vem minns inte hur färjornas personal slängde ut kartonger m m på HH-leden ?) Men även kaffemuggar i plast från badgäster fanns det gott om. Efter några timmar och tretton fulla säckar med det uppsamlade skräpet, smakade det bra med en kaffefika.

Kanske borde alla vikenbor som promenerar regelbundet eller enstaka gånger längs stranden ta till vana att slänga iögonfallande skräp i de tunnor som finns utplacerade året om. Då har vi snyggt året om på vår finaste tillgång: Havsstranden ! Vad säger vänner av ordning om det ?

Lasse Björk - diktare och grafiker

Bildsättningen i Byaluren gör jag primitivt med en enkel scanner för att markera hur jag tänkt mig plats, storlek etc. Sedan sköter Lasse Björk från vårt tryckeri resten. Inte nog med det: han kan sända mig ett förslag till förbättring eller ringa en synpunkt som jag som amatör inte tänkt på.

Inspirerad av limericktävlingen har även Lasse gett sig på rimsnideriets ädla konst. Vad sägs om dessa rader ?

En glad liten flicka från Viken
Blev på en pojke besviken
Hon önskade sig en ring
det blev ingenting
för pojken var alltför sniken

Göthe Svensson, en man från Viken
träffade verkligen huvudet på spiken
Han blev inte präst
för han trivdes ju bäst
som frisör i den egna butiken

Sven Lundberg gladlynt man från Viken
funderar ofta på rubriken
vad skall där stå hur skall den se ut
ja, ja, det blir ju bra till slut
för med datorn får han hjälp av tekniken

Bravo Lasse Björk !

Nog är Lasse värd en flaska vin liksom övriga pristagare ! / Sven L

Fel, fel, fel !!!

I föregående nr 10 av Byaluren hade i artikeln om Vikens hotell underrubriken för stora bilden på Havsbaden beteckningen: "Lilla Strandpaviljongen". Som alla äldre vikenbor vet är det "Stora strandpaviljongen". Orsaken till att det blev fel är rent teknisk. Jag bytte bilderna och även rubriker och text men inte på reservdisketten. Av någon anledning laddade inte tryckeriet ner den rättade ordinarie disketten. Så blev det som det blev.

När jag hämtade den tryckta upplagan (2.000 ex) och kollade trycket upptäckte jag till min bedrövelse genast rubrikfelet och text som felaktigt återupprepades. Det kändes inget vidare eftersom jag själv tyckte att John Johanssons berättelse om Vikens hotell var så charmig. Men många har tröstat mig med att även de attraherades av detta fantastiska hotell med så många gäster trots rubrikfadäsen och text som upprepades.

En tid efteråt passerade min hustru och jag John Oltin som sopade utanför sitt hus. John satt kvasten och ledsagade oss till strandängen väster om huset vid Fäladsgatan nr 1: "Här låg Lilla Strandpaviljongen !". Så nu vet alla det. John upplyste även att Stora Strandpaviljongen låg 300 m norr om. / Sven L

En gård i förvandling

Vikenreflexer av Stig Ewaldson

Skeppargård - sommarnöje - prästgård

Kan man tala om en byggnads själ? Om den finns - sitter den i så fall i exteriören eller i det inre eller är det helheten som räknas? Är det så att byggnadens själ har något att göra med de människor som har bott i huset? Har de skänkt huset dess själ? Jag skulle föredra det senare. Men kanske det räcker med att tala om byggnadens egen historia; en historia som skänker byggnaden ett innehåll, som kan vara värt att berätta. En sådan berättelse följer här och den handlar om Vikens prästgård speglad i byns historia.

Vikens by var vid sekelskiftet 1700 - 1800 stadd i stark förändring. Efter att ha varit ett relativt fattigt fiskesamhälle under 1700-talet stundade ljusare tider för såväl denna bys som för övriga kullabygdens byars fiskebönder. Sommaren 1711 drabbades Viken mycket svårt av en härjande böldpest då omkring 1/3 av befolkningen avled. Utskrivningar till örlog och annan krigisk verksamhet vid seklets början tullade byn ytterligare på ungt folk. Det skulle dröja flera årtionden innan man kunde se en återväxt i befolkningen och länge såg man öde gårdar, hus och tomter i byn.

Skälet till en ljusning vid slutet av 1700-talets andra hälft står att finna i förbättrade konjunkturen för allmän sjöfart och handel över haven. Priset på fartygsfrakterna steg kraftigt och seglatser med gods till Storbritanien, Frankrike och inte minst till Medelhavet blev synnerligen lönsamma. Nu

utvecklades även den rena s k bondeseglationen med fartygsfrakter till närliggande kustområden. Kullaborna var inte sena att se andra möjligheter till utkomst än vad fisket och det enkla jordbruket kunde ge. Många var de som nappade på de upprop som vanligtvis utgick från de närliggande städernas handelsmän, vilka önskade engagera dugligt folk i handelsseglation. De erbjöd deläggande i såväl skeppsbyggen, skeppsägande som frakter. Små partsrederier uppstod. Inte bara folk i bygden med tidigare erfarenheter av sjön utan även många småbrukande bönder slog sig på denna nya näring.

1784 föddes Anders Peter Wiberg, i Smedstorp i Brunnby socken. Han var son till en i trakten legendarisk smed, hantverkare och skeppare som hette Peter Wiberg. Anders Wiberg flyttade som vuxen till Viken och blev där en av förgrundsgestalterna bland byns skeppare, och han är en av de män vars livsöden vi här skall följa.

Som jag nämnde tillhörde Viken de platser i bygden som såg ljusare tider tack vare sjöfartens goda konjunkturen och det var vid denna tid som såväl ett antal äldre hus byggdes om till skeppargårdar, som en hel del fria tomter kom att bebyggas med stora sådana hus och gårdar. Ekonomin blomstrade och en ny struktur kunde skönjas i den tidigare så eftersatta byn. Visst präglade fortfarande det traditionella fisket och småbruket byns ekonomi, men samtidigt ökade antalet skeppare snabbt och 1811 noterades 19 stycken i Viken. I den gyllene perioden 1780-1820 fanns hela 43 olika fartyg registrerade med hemmahamn Viken. Många vikenskeppare förde även andra fartyg och många sjömän hade sin hemvist i vår by.

Till Viken kom den unge smed- och skepparsonen Anders Wiberg och liksom fadern Peter hade han slagit sig på den "nya" sjönäringen. Smedyrket var inget för honom; havet, där var och en kunde vara "sin egen lyckas smed", lockade mer. Lyckan log också mot den unge Anders när han ingick äktenskap med videntösen Johanna. Anders gifte nämligen in sig i den förmåsta skeppsredarfamiljen i Viken. Svärfadern Anders Nilsson var nämligen den förste stora skeppsredaren i byn med sitt nybyggda skepparhus nr 60, troligen på platsen för nuvarande Hamnkrogen, och hade med sin hustru Karna flera barn varav Johanna var nummer fyra i raden. Man kan förmoda att Anders Wiberg seglade på Anders Nilsson fartyg.

Den 27-åriga skepparen Anders Wiberg och Johanna 23 år gifte sig 1810 och två år senare flyttade de in på sin nyuppförda gård kallad Viken nr 74. Det är delar av denna gårds öden och några av dess inbyggare som vi skall följa fram till vår tid. Gården byggdes i ett expanderande Viken. Den tomt som Anders Wiberg bebyggde låg då så långt norr ut man kunde komma inom byns gränser. Gården gränsade nämligen i norr till Svanebäckes gårdsdomäner.

Egentligen lag den ett stycke utanför bykärnan och skulle väl inte inkorporeras i den övriga bebyggelsen förrän kyrkan stod färdigbyggd 1826 och husraderna krupit By- och Skeppargatorna fram åt det hållet.

Gården, som skulle tillhöra släkten Wiberg i mer än 100 år, byggdes öppen trelängad och vettande åt sydväst. Exteriören var den samma som vi ser i dag med en lång mangårdsbyggnad och med två mindre flygelbyggnader innehållande stall och loge. Till gården hörde en liten jordlott som låg där "Senioren" nu skall byggas.

Anders Wiberg gjorde troligen tjänst som befälhavare på en del fartyg innan han etablerade sig som egen skeppare på 20-talet. Han hade ju utmärkta försänkningar i Vikens skepparvärld och 1829 beslutade han att bygga ett eget fartyg. Det var stort (73 fot långt), hette "Contentancen", och var kravellbyggt och helt i ek. Dessvärre hade den goda tiden 1780-1820 förbytts i en betydligt sämre. Konkurrensen om frakterna till havs hade ökat och blev olönsamma varför många av vikenskutorna låg sysslolöst för ankar. Också Anders drabbades av denna nedgång och redan efter ett par års seglation med sin nya båt tvingades han i konkurs av sina fordringsägare, svärfadern Anders Nilsson inkluderad.

Anders Wibergs liv som börjat så lyckosamt och durbetonat slutade tyvärr i djupa molltoner. Sommaren 1834 företog Anders en seglats till det då koleradrabbade Stockholm. "Capitain" Anders Wiberg insjuknade, avled och begravdes skyndsamt i huvudstaden på någon av de tillfälliga koleragravplatserna. Hemma i Viken satt den utblottade änkan Johanna och nu var det bra att ha tillgång till det skyddsnet som bildats av Vikens skepparfamiljer. Man skulle kunna säga att det uppstått en "skepparadel" i byn som tack vare en tätt knuten släktväv höll i hop. Många av de ledande skepparfamiljerna hade direkta anknytningar till varandra genom giften, och man höll strängt på sitt relativt nyvunna sociala status. Änkan Johannas vänner och släktingar trädde nu in och hjälpte henne att behålla gården. Äldsta sonen Magnus som då var 23 år, tilläts att överta stället och han gifte sig 1839 med skeppare Per Dehlins i Mölle dotter, som liksom svärmormen i Viken hette Johanna. Vid samma tid bröt solens strålar åter igenom och skingrade de tunga förmörkande moln som lågrat sig över Vikens sjönäring och en positiv utveckling skulle sedan råda i många decennier.

Magnus var liksom fadern en driftig man och utbildad till timmernan som han var, byggde han ett antal egna fartyg, vilka han efter tidens ordning också tidvis förde befäl över. Ett stycke från Wibergska gården fanns en repslagarbana där man slog allt lågvirke som behövdes till de skeppsbyggeri som vikenskepparna bedrev nere på strandängarna på fäladen norr om byn.

Sedan många år hade det funnits en "stabbamölla" på den lilla kullen i samma område som båtbyggeriet försiggick och den möllan drevs en tid av Magnus Wiberg med hjälp av möllaren Lilja. "Stabbamöllan" är den vi ser inritad på Cöpingers karta av år 1737 och den ägdes innan Magnus Wibergs tid av hans morfar skepparen Anders Nilsson, vilken i sin tur övertagit driften av den av sin svärfar Hans Nilsson på nr 31 i byn.

Man skulle kunna tro att det vilade något av förbannelse över de Wibergska stockholmsresorna för vid ett besök där 1852 drabbades Magnus av så svår kolik att han avled. Åter kunde man höra sorgens tunga suckar i skeppargårdens rum då ännu en ung änka sörjde sin makes bortgång. Magnus var vid sin död endast 41 år gammal och efterlämnade hustrun Johanna med fem barn 4-12 år gamla. Den 38-åriga änkan hade emellertid det betydligt bättre förspänt än vad hennes svärmor hade vid sin make Anders frånfälle. Familjen Wibergs ekonomi var nu solid och Johanna kunde behålla både makens deläggande i ett par av Vikens fartyg och gården. Hon satt kvar på gården till sin död 1890 men delade, sedan dottern Maria gift sig med skepparen Pontus Edvard Olsson, boendet med dem.

Pontus Edvard Olsson, som också han tillhörde en stor skepparfamilj i Viken, var vid giftermålet sjökaptan av 1:sta graden och han deltog i många långfärder över de stora haven. Eftersom hans resor hade destinationer såväl belägna på Sydamerikas väst- som ostkust passerade han det riskfyllda Cap Horn vid flera tillfällen. En resa gick till Mexicos västkust. Många turer var mycket äventyrliga och en gång drabbades hela skeppsbefälet av Gula febern och fick föras i land för vård. Pontus Olsson var också delägare i flera fartyg. Han seglade som befälhavare under tiden 1871-1893 varefter han gick i land. Han var då närmare 50 år gammal. Trots att skepparen Pontus Olsson legat ute på så många långseglatsresor lyckades han skapa en stor familj. Han och Maria hade sex barn och många av dem skulle som vuxna ha sysselsättningar med anknytning till sjön.

Vikens by genomgick vid övergången till det nya seklet åter en stor förändring. Den blomstrande sjönäringen centrerad kring skeppsbyggeri och redarverksamhet var på tillbakagång. Hamnens utbyggnad i slutet av 1860-talet tillsammans med lots- och Vikens varvs verksamheter hade inneburit en livaktig sjöfart under hela den senare delen av seklet. Byns ekonomi var då på topp och många mindre företag med hantverk och handel hade dragits till Viken. Men nu ett stycke in på 1900-talet vände trenden. Segelfartygens tid var omän inte helt över så i varje fall i det närmaste förbi; ångbåtarna hade gjort entré på havsscenen och nu ersattes de små rederierna på landet av större i städerna. Järnvägarnas utbyggda kommunikationer konkurrerade till stor del ut kustfrakterna. Sillen slutade gå till och det tidigare så gynnsamma sillfisket avtog därför starkt. Varvet i Viken lades ned 1922.

Andra lönsamma näringar skulle emellertid göra sig gällande för vikenborna eftersom byn började invaderas av bad- och sommargäster. En ny era i byns historia inträdde. Först kom danskar och snart också folk från vår huvudstad. Till en början var det vanligast att hyra in sig, men in på 20-talet började man köpa upp de gamla husen till sommarnöjen. När den åldrade skepparen Pontus Olsson avled 1919 var det ingen av hans barn som tog över den gamla släktgården borta vid kyrkan. Alla hade de redan tidigare erhållit närliggande avstyckade tomter från gårdsägorna, vilka flera av dem bebyggde. I det läget var det kanske ekonomiskt gynnsammare för dem att avyttra de äldre mangårdsbyggnaderna. Sterbhuset sålde därför den gamla skeppargården. Köpare var Konsul Martin Löthman i Helsingborg, vilken bland annat var VD i Nya Tryckeriaktiebolaget Helsingborgs Dagblad. Familjen Löthman hade till en början gården som sommarnöje, men sedan konsulen gått bort 57 år gammal sommaren 1931 kyrkoskrev änkan Hanna Löthman sig i Viken.

Under 1950- och 60-talen hade den gamla fiskebys bebyggelse expanderat långt utanför den äldre bykärnan. Antalet invånare hade i takt med byggnationen hastigt stigit och församlingen Väsby-Vikens pastorat behövde utöka servicen för sina församlingsbor varför man letade efter en för behovet ändamålenlig ny prästgård. Blickarna föll på Löthmanska gården som den nu kallades. Man vände sig till Löthmanska sterbhuset och köpte gården 1966. Efter en pietetsfull restaurering invigdes Vikens nya prästgård sommaren 1968. Huvudbyggnaden kom att rymma prästbostad om 5 rum och kök samt pastorsexpedition. Några år senare utökades lokalerna med en tillbyggd församlingssal.

Vi har nu följt den Wibergska-Pontus Olska-Löthmanska-prästgårdens öde genom snart ett par århundraden och funnit att gårdens historia väl överensstämmer med Vikens egen. Utvecklingen av Viken från de enkla fiskeböndernas by till de burgna skepparnas och sjöfartens by, till badgästernas sommarviste fram till dagens moderna och stora "sovby" speglas i denna gårds förändrade karaktär. Berättelsen om gården och gårdens invånare är berättelsen om Viken och dess invånare.

*Utanför
grinden till
dagens
Prästgård
inramad
i yppig
grönska*

smått och gott

Slalom i Viken

Blomsterlådor i vägen på vägen. Det är bara att ringa kommun och få inrutat utanför sin villatomt var blomsterlådorna är mest (?) eller minst (?) i vägen - ja man kan fråga sig. Men om det blir en allmän fluga - Niagaravägen söder om kyrkogården är ett exempel - blir det onödigt krångligt att ta sig fram. Inte bara med bil. Cyklister har det heller inte helt lätt - t ex om de skall välja att köra innanför den smalare remsan mellan låda och väggkant eller ge sig ut och kriga med bilarna om den bredare mittremsan. Varför inte införa 30 km i Gamla Viken i stället för lådor i vägen på vägen? Tyck till (nedan)!

Biblioteket

Politikerna har tillsatt en utredning för att utröna om vårt lilla trivsamma bibliotek i gamla skolbyggnaden i Bäckaskoleområdet skall flyttas till Vikensskolan. Vad tycker vikenborna om det?

Boule

Boulespelarna i Viken är bedrövade. I hela sommaren har de kämpat och bekämpat planen inom Bäckaskoleområdet. Grästorvorna har definitivt tagit herraväldet. Kloten som skall kastas på en "ren" grusplan smiter åt alla möjliga (läs **omöjliga**) håll. Det gemytliga tävlingsspelet hindras av tovarna. Därför att det är HSB:s mark. Eller? Dagmar har inspekterat och vår kommunstyrelseordföranden kan kanske medverka till att det blir ett hyggligt alternativ på ett litet trädinhägnat och oanvänt område söder om UP och Tandvärden. Där finns redan två rastbänkar. Två lass sättgrus skulle göra susen. Boulespelarna hoppas ...

www.viken.cc

Vikens byaförening har lagt 20 sidor på nätet. Kolla gärna! Vi presenterar oss med mölla, skeppargård, sjöfartsmuseum, byalur m m. Det är meningen att vi skall nå ut till alla som är intresserade av vårt kulturutbud. Men även vikenborna skall efterhand kunna komma till tals med åsikter och byte av varor o tjänster. Vi återkommer om detta sedan vi blivit mer varma i kläderna. Alltså www.viken.cc (som i coco island).

Tyck till

Vi i Viken är accepterade som goda skattebetalare i kommunen. Men vi känner oss ibland illa behandlade av storebror Höganäs. Tyck till om bibliotek, blomsterlådor och om hamnförändringen som är brännande aktuell på byaföreningens höstmöte den 27 oktober på Vikensskolan. Utnyttja din rätt att torgföra din åsikt. Du kan även ringa oss eller maila oss (yrr988t@minet). **VKB**

Vad hände på S:t Hans-afton i Viken ?

Eftersom vi inte kunde tända vårt ansefliga bålmaterial på Valborg, besköt vi att tända på S:t Hans Afton den 23 juni. Det vill säga den dag våra danska vänner över Sundet tänder på. Vi blev ju rätt många till slut som värmdes oss vid brasan. Några dukade fram en liten picnick. Så förenade vi nytta med nöje.

Från Märta Braun, Ute Jitèn (kassör) och Britt Thulin (ordförande)

Nationaldagen

En liten tapper skara trotsade regnet på Nationaldagen den 6 juni och belönades med orkestermusik, och ett mycket intressant tal av vår kommuns fullmäktigeordförande Lars Olof Strufve, som iklätt sig hatt vilket kändes nostalgiskt från flydda decennier.

Lars-Olof i hatten håller talet på Nationaldagen

Videofilm om Sophiamöllan

En videofilm om Sophiamöllan har producerats. I 19 minuter gestaltas möllans dramatiska historia sedan Peter Nielsen-Lindberg började bygga den under förra delen av 1800-talet fram till i dag.

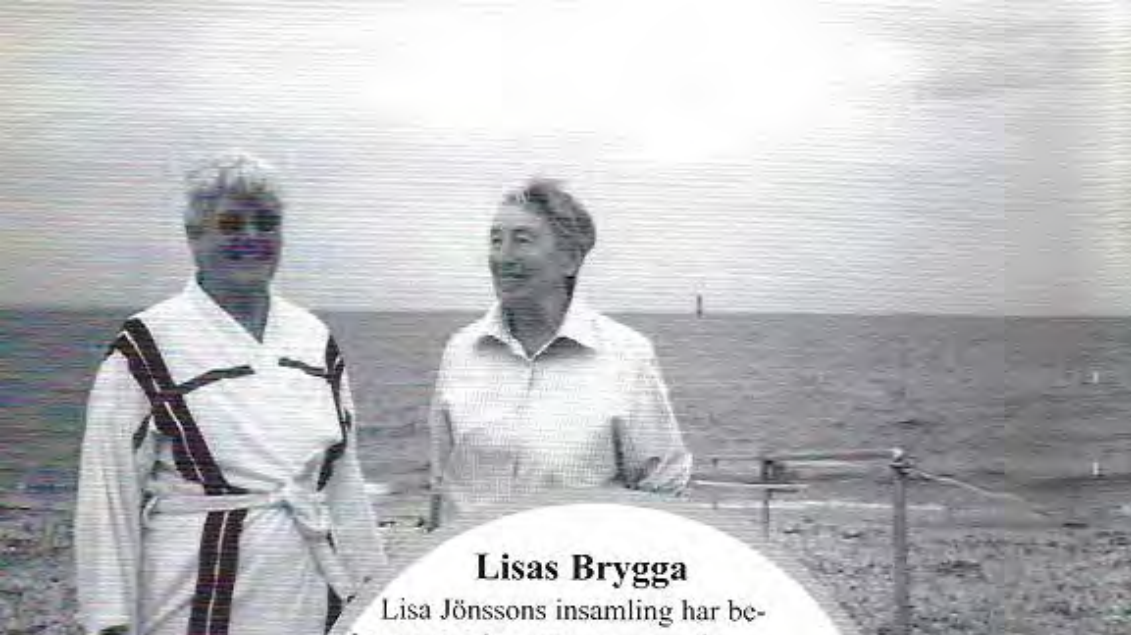
Än i dag kan Sophiamöllan mala mjöl med vindens hjälp och är renoverad till toppskick från det yttre med nya tjärade spån till hela den inre mekaniken som huvudsakligen är i ek. Stora trimmade kvarnstenar snurrar och krossar kornen till fint mjöl. Allt som när en stor del av bygden var beroende av Sophiamöllan för både brödbak och djurfoder.

Filmen kommer att visas regelbundet i möllan. Man kan se och höra Gunnar Jarring berätta om spännande turer med sin pappa till möllan. Arthur Gustavsson pratar med Harry Hessbom om gamla tider som mjölnare. Möllans vingar ses sväva över Viken och maskineriets kraftöverföring förmedlar svagt mullrande vingarnas kraft till de 1,5 ton tunga kvarnstenarna. En del andra möllor i trakten visas också i filmen, som är gjord av Willy Bandhold med hjälp av Christer Malmström som har bistått med faktainsamling m m. Hasse Alfredsson har engagerats som berättare om Sophiamöllans omväxlande historia

Filmen kan köpas hos Lantmännen, Statoil och i Möllan för 150 kr.

De tre herrarna framför möllan är från Willy Bandhold, Bengt Brenå (ordförande för möllstiftelsen) och Christer Malmström

Lisas Brygga

Lisa Jönssons insamling har be-
kostat nya bryggan norr om den

kommunala (pengar hon
fick på sin 80-årsdag dels
via trevliga aktiviteter).

Invigningen av bryggan i
sommar skedde också med
att VKB:s ordförande Britt

Thulin höll tal och klippte
bandet för premiärdopp Sedan bjöd Lisa
alla på stranden en liten bit mat.

Hurra, hurra, hurra, hurra för
vår fantastiska Lisa !

